

1. *Stelele căzătoare*

Într-o seară, pe la jumătatea lui august, chiar înainte să se culce, Eddie Blow stătea pe veranda casei bunicii lui și se uita la cerul înstelat.

— În seara asta sunt o sumedenie de stele căzătoare, bunico, a spus el. Vino și privește... Sunt foarte multe.

— Pune-ți o dorință, Eddie, i-a răspuns bunica din bucătărie.

— Ce-ai zis, bunico?

— Pune-ți o dorință, Eddie, a repetat ea. Așa se face când vezi o stea căzătoare.

— Of, bunico, a spus Eddie. Asta-i o supersti... superstiție... Să-ți pui dorințe, vreau să zic. Stelele căzătoare sunt meteoriți. Bucăți de materie care se prăbușesc prin spațiu și chestii de-astea...

— Stai puțin, Eddie, că n-aud nimic din ce zici, a spus bunica. Avea pornit robinetul în bucătărie. Stai o clipă, băiete, vin la tine într-un minut și apoi poți să-mi spui.

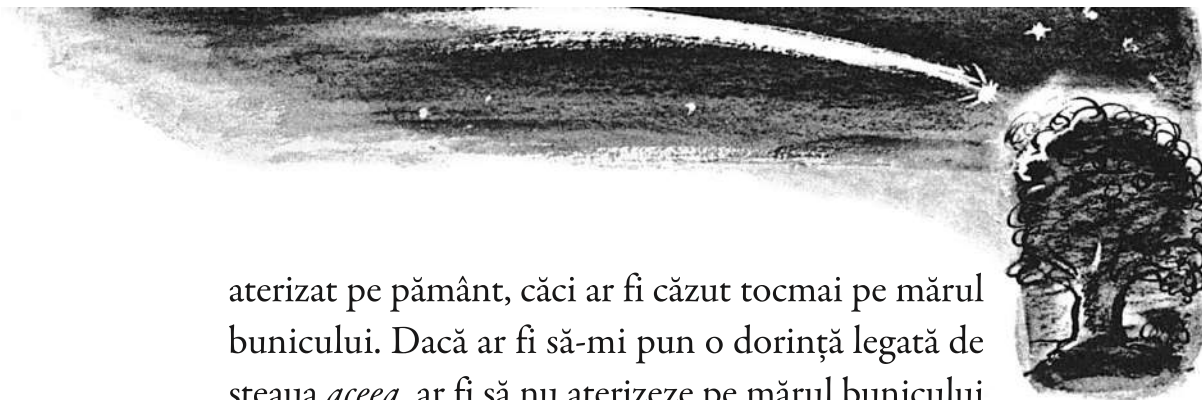
În scurt timp a ieșit pe ușă, ștergându-și mâinile de șorț.

— Deci, ce spuneai, Eddie?

— Tocmai ziceam, bunico, că să-ți pui dorințe când cad stele este... Ei bine, stelele care cad sunt niște meteoriți mari sau ceva de genul ăsta. Trec așa, arzând, tot timpul. Uneori nu ard de tot și cad pe pământ... unde fac niște gropi mari... Uite, încă unul! Ce frumusețe! Tocmai a trecut pe deasupra culmii din fundul livezii de meri!

— Măi, să fie, a spus bunica. Chiar că era frumoasă. Dar sper să fi trecut pe deasupra culmii și să nu fi

aterizat pe pământ, căci ar fi căzut tocmai pe mărul bunicului. Dacă ar fi să-mi pun o dorință legată de steaua *aceea*, ar fi să nu aterizeze pe mărul bunicului și să mi-l strice.

Mărul bunicului era cel mai vechi pom din livadă. Era numit mărul bunicului pentru că, se spunea, era primul pom plantat de bunicul bunicii lui Eddie. Iar toți pomii din livadă erau copiii, nepoții și strănepoții mărului bunicului.

— Cred c-a scăpat. Dar mi-ar plăcea să aterizeze unul pe aici, pe undeva, a spus Eddie și a adăugat în grabă: măcar unul micuț, bunico, unul care să nu distrugă nimic. N-ar distruge nimic dacă ar cădea, să zicem, pe drum.

— Ei bine, nu va cădea doar pentru că-ți dorești tu să cadă. Și e cam târziu, Eddie. E timpul să mergi la culcare. Tare mi-ar plăcea ca steaua aia mare, meteorit sau ce-o fi, să nu fi căzut pe pomul bunicului și să-l fi distrus cu totul. Măine dis-de-dimineată te-aș ruga să mergi în livadă. Sunt puțin îngrijorată de soarta mărului bunicului.

— Bine, bunico. O să mă duc în livadă, a spus Eddie. Nu-ți face griji în privința meteoritului... Pun

pariu că în momentul ăsta se îndepărtează rotindu-se prin spațiu. Noapte bună, bunico.

Eddie a urcat scările câte două odată, a deschis ușa camerei mai s-o scoată din țâțâni, a făcut un salt și a aterizat în pat. Pe urmă și-a scos un pantof fără să se dezlege la șireturi și s-a oprit... apoi a căzut pe gânduri...

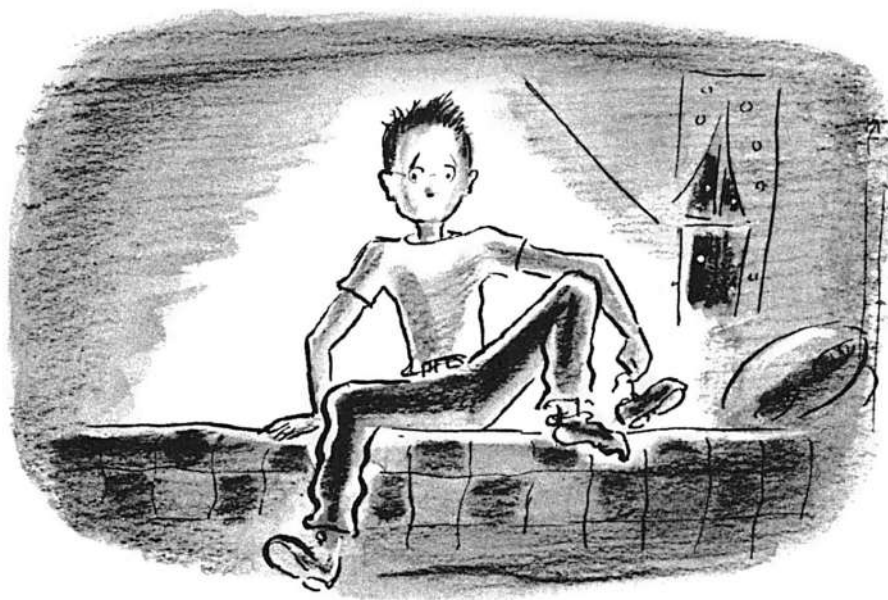
„Și dacă meteorul chiar a căzut în livada de meri?”

„Dacă a lovit mărul bunicului?”

„Dacă e acolo chiar acum și arde întruna?”

„Cum o fi arătând când arde?”

Eddie Blow avea unsprezece ani și jumătate, purta ochelari și era pasionat de știință și de natură. De multe ori se oprea și își puna diverse întrebări, iar

apoi încerca să afle răspunsul. În New York, unde locuia toamna, iarna și primăvara, Eddie citea o mulțime de cărți despre știință și natură de la bibliotecă. Iar trupa lui de cercetași mergea adesea la Muzeul de Istorie Naturală. Acolo Eddie afla o sumedenie de lucruri.

Micul apartament din New York în care locuia cu mama era năpădit de menajeria lui. Avea un iepure, o broască țestoasă, doi șoareci albi, o șopârlă cu corn, o salamandă, o familie de gupi, câțiva carași și o gramadă de păianjeni, molii și alte insecte ținute într-o cutie de carton. Mai deținea a noua parte dintr-un porumbel călător zăpăcit pe nume Bixxy.

Celelalte opt părți din Bixxy erau deținute de alți opt băieți, care, împreună cu Eddie, îl găsiseră și îl îngrijiseră cu ceva vreme în urmă, pe când toți nouă erau membrii unui club de cercetași. Bixxy aparținuse armatei și era un fel de erou.

Pe lângă colecția de animale vii, Eddie avea o colecție de săgeți, monede, bucăți de pietre, scoici, coconi, ouă de pasăre, flori presate, frunze, ferigi și multe alte lucruri. În fiecare vară, când mama îl trimitea la ferma

bunicii de pe malul râului Hudson, aflată mai sus cu câteva mile de Albany, îl avertiza.

— Eddie, îi spunea ea. Voi încerca să am grijă de menajeria ta cât ești plecat, dar dacă n-o să pot, n-o să pot... Așa că să nu te miri dacă...

Dar Eddie n-a avut niciodată prilej de mirare. De câte ori s-a întors acasă și-a găsit animalele sănătoase tun și de multe ori mult mai curate ca de obicei, grație eforturilor mamei sale.

La ferma bunicii, Eddie n-avea nicio menajerie. Nici n-avea nevoie, căci putea să vadă păsări, animale și insecte în mediul lor natural. Ferma se întindea peste un deal abrupt. Era o fermă cuprinzătoare, dar solul era prea pietros pentru a se cultiva porumb ori grâu, însă era acolo o livadă mare de meri. Iar la începutul primăverii, bunica lui Eddie angaja oameni care să-i stropească merii. Toamna îi angaja din nou ca să culeagă, să ambaleze și să transporte merele mari și roșii. Dar, în lunile lungi de vară, Eddie era singurul care lucra la fermă (cel puțin așa susținea ea).

Eddie o ajuta cât putea de mult în gospodărie, făcea drumuri în sat și aproape întotdeauna îndeplinea

ce i se cerea. Primul lucru pe care-l avea de făcut de dimineață era să meargă în livada de meri la rugămintea bunicii, și-a spus el, în timp ce-și scotea încet și celălalt pantof.

— Dar de ce să aștept până dimineață? s-a întrebat deodată. Dacă meteoritul a căzut acolo, pun pariu că arde chiar acum... Poate că ar trebui să mă duc în seara asta...

A auzit cum s-a închis ușa de la dormitorul bunicii.

Eddie a stat pe gânduri un moment sau două. Apoi, în liniște, și-a luat lanterna și s-a furișat pe ferestra dormitorului. Suplu ca o pisică, s-a lăsat să alunece pe burlan și a aterizat pe pământ cu o bufnitură surdă.

Răsărise luna, iar drumul la deal era bine luminat. Tot felul de animăluțe au trecut prin fața lui Eddie, care se grăbea să ajungă acolo. S-a cățărat pe zidul de piatră ce despărțea livada de drum și apoi a intrat în livadă. Luna proiecta pe jos umbre de frunze și ramuri. Pământul părea acoperit de un covor cu model frumos.

Când Eddie a trecut pe lângă trunchiul gros al unuia dintre puii zdraveni ai mărului bunicului, a văzut limpede bătrânul pom. La prima vedere nu părea să fie nimic neobișnuit acolo. Mărul bunicului se profila clar pe luna ce se ridica pe cer. În preajma bătrânului măr nu erau urme de meteoriți căzuți, nici alte lucruri ieșite din comun.

Apoi Eddie a văzut ceva ce a făcut să i se ridice părul de pe ceafă!

Pe o creangă groasă a bătrânului pom, la vreo trei metri de pământ, ceva s-a mișcat! I se păruse că făcea parte din pom, o crenguță fără frunze, cu o formă ciudată, ce pornea din creanga mai groasă... Apoi s-a mișcat! Era silueta unui omuleț!

Omulețul stătea pe creangă... Ba nu. Stătea sub creangă! Cu capul în jos! Și stătea atât de natural, de zici că avea picioarele bine înfipite în pământ!

Omulețul avea puțin sub un metru. Părea să studieze peisajul luminat de lună cu ajutorul unui mic ochean. Deodată, omulețul s-a prăbușit ca lovit, cu capul în jos, de sub creangă! A aterizat în cap, cu o bufnitură. Dar căderea n-a avut niciun efect asupra

lui, căci s-a ridicat în picioare într-o clipită. În timp ce se ridica, l-a observat și el pe Eddie.

— Vorbești... engleza? a întrebat omulețul cu o voce pițigăiată.

— D-d-d-a, domnule, s-a bâlbâit Eddie.

— Bine, a spus omulețul. Un moment... Trebuie ajustat pantofii antigravitație.

Omulețul s-a ghemuit și a învârtit niște butoane de pe tălpile grele ale pantofilor. Apoi s-a ridicat, s-a îndreptat spre mărul bunicului, și, fără să se oprească, s-a suit pe trunchiul pomului și s-a întors pe creanga groasă pe care stătuse (cu capul în jos) când îl văzuse Eddie!

— Un minut, a spus omulețul din nou. Trebuie înregistrat observațiile.

După ce a privit prin micul său ochean timp de un minut sau două, a scos din buzunar ceva ce se-măna cu o mașină de scris în miniatură. A tastat repede de câteva ori. Apoi a băgat-o la loc în buzunar și a început să pășească de-a lungul crengii. A coborât pe trunchiul pomului până a ajuns iar jos și s-a apropiat de Eddie, care era uluit!

— Tu... ești localnic, a spus el.

— Poftim? s-a mirat Eddie.

— O clipă, a zis omulețul.

A scos o cutie dintr-unul din multele buzunare ale jachetei lui. A deschis-o. Cutia părea plină de

cartonașe mici, luminoase. S-a chiorât la un cartonaș și apoi a vorbit din nou:

— Tu... ești... născut în Statele Unite... ale Americii?

— Da, domnule, a spus Eddie.

— Bine, a zis omulețul, stai o clipă.

Omulețul și-a consultat din nou cutiuța luminoasă. În timp ce acesta își studia cartonașele, Eddie a început să depășească șocul întâlnirii cu omulețul.

„Ce se petrece aici?” și-a spus el. „Cine se crede el ca să mă ia la întrebări în livada de meri a bunicii?”

— Uite care-i treaba! a spus Eddie ridicând glasul supărat. Ce se întâmplă aici? Cine ești? Cine te crezi să mă iei la întrebări în livada de meri a bunicii? Ai face bine să...

La auzul lui Eddie, omulețul și-a ridicat privirea din cutiuța luminoasă. A rotit un butonaș de pe brățara pe care o purta la încheietură. Și, în timp ce Eddie ridica înfuriat glasul, omulețul l-a atins ușor pe piept cu un deget.

Eddie a căzut pe jos!

— Vorbește lent... Fără mânie, a spus omulețul.